

רע"פ 6628/17 - חברת עובידיה וליד נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
רע"פ 6628/17 - א'**

כבוד השופט א' שהם

לפני:

חברת עובידיה וליד

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות עրר על החלטתו של בית המשפט המוחז
בירושלים, בע"ח 33251-08-17, מיום 17.8.2017,
שניתנה על ידי כב' השופט ח' מאק-קלמנוביץ

בשם המבקש: עוזי עיפוי אבראהים

ההחלטה

1. לפני בקשה למתן רשות עירר על החלטתו של בית המשפט המוחז בירושלים (כב' השופט ח' מאק-קלמנוביץ), בע"ח 33251-08-17, מיום 17.8.2017. בגדירה של החלטה זו, נדחה עירר שהגישה המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט א' איתן), בבא"ש 1799-08-17, מיום 13.8.2017.

בד בבד עם בקשה רשות העירר, הוגשו בקשה למתן "سعد זמני", ו-"לעיכוב ביצוע ההחלטה על תפיסת המשאית" השicket לבקשתו, כפי המפורט להלן.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 2.8.2017, ניתן דוח "הזמןה לדין וכtab אישום" מסמך 0-1000095-98-2 (להלן: דוח התנועה), לעיבודיה נור אל דין (להלן: הנהג). מדובר בתנועה עולה, כי ביום 2.8.2017, בשעה 07:59, נתפס הנהג כשהוא נוהג במשאית, בצומת תחנת משטרת בית שמש, בכביש 38. על פי הטעון בדוח התנועה, משקללה הכוללת של המשאית יחד עם המטען שהועמס עליה, היה 37,550 ק"ג, בעוד שהמשקל המותר למשאית מסווג זה הוא 37,000 ק"ג. לפיכך,

ווחסה לנаг עבירה לפי תקנה 5(א)(5) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

3. בד בבד עם זו"ח התנוועה שניתן לנаг, הוצא צו לאיסור השימוש ברכב, לפי סעיף 57א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). בעקבות זאת, הגישה בעלת המשאית, חברת עיבדיה ולייד בע"מ (להלן: המבוקשת) בקשה, לבית משפט השלום לתעבורה בירושלים (להלן: בית המשפט לתעבורה), לבטל הצו לאיסור השימוש, וזאת מכוח הזכות הקנوية לה לפי סעיף 57ב לפקודה. בבקשתה נטען להיעדרן של ראיות לכואורה להוכחת העבירה שנעבירה באמצעות הרכב, כאשר המבוקשת הפנתה לשני קשיים עיקריים בחומר הראות. הקושי הראשון, עניינו בסתרה בין זו"ח התנוועה שנמסר לנаг, לבין זו"ח בוחן הרכב (להלן: תעוזת עובד הציבור) שתיעוד את השקללה, ממנו עולה, לטענת המבוקשת, כי זו"ח התנוועה נמסר לנаг 24 דקות לפני שהרכב נשלח. הקושי השני, נועז בסתרה בין זו"ח התנוועה, ממנו עולה כי המשקל המירבי המותר למשאית היה 37,000 ק"ג, אך שהחריגה הייתה של 550 ק"ג בלבד, ובין תעוזת עובד הציבור, ממנו עולה כי המשקל המירבי הינו 32,000 ק"ג, ולפיכך, החריגה היא של 5,550 ק"ג.

4. ביום 13.8.2017, דחה בית המשפט לתעבורה את הבקשה לביטול הצו, בציינו כי, אמןם, קיימות סתיות בחומר הראייתי, אלא שהן אין יordanות לשורשו של עניין. עוד קבע בית המשפט לתעבורה, כי נערך בדיקה לגבי משקלן של הרכב, על ידי בוחן הרכב, וכי די בתעוזת עובד הציבור, כדי לבסס את הממצא בדבר חריגה מהמשקל המותר של הרכב. בית המשפט לתעבורה עמד בנוסף, על המסוכנות הנשקפת מן השימוש שערכה המבוקשת במשאית, לציבור המשתמשים בדרך. בית המשפט לתעבורה ציין, בהקשר זה, כי הנאג, אשר נתפס כשהוא נהוג ברכב, נושא את שם המשפחה המופיע גם בשמה של המבוקשת, וכי בעברו, 4 עבירות זהות, בגין הוא נדון ל垦נסות כספיים. עוד ציין, כי בשנת 2015, רשיונו של הנאג אף נפסל, לתקופה של 4 חודשים, בגין מעורבותו בתאונת העולה מן המקובל, כך קבע בית המשפט לתעבורה, כי קיימ זלזול מתמשך בהוראות החוק, מצדיה של המבוקשת, וכי התנהלותה מסבה סיכון לציבור המשתמשים בדרך. בית המשפט לתעבורה הוסיף עוד, כי המבוקשת אינה חוסה "תחת החריגים הקבועים בסעיף 57 לפקודה".

5. ביום 17.8.2017, דחה בית המשפט המחויז את עררה של המבוקשת על החלטתו האמורה של בית המשפט לתעבורה. בכל הנוגע לפער הזמן, בין האמור בזו"ח התנוועה לבין הפרטים המופיעים בתעוזת עובד הציבור, ציין בית המשפט המחויז, כי "מדובר בפער זמן שיש לו הסבר, ולא באתי התامة בריאות". עוד קבע בית המשפט המחויז, כי החוק המשקל המותר למשאית הוא 32,000 ק"ג, וכי עובדה זו הייתה ידועה למבוקשת, כשם שהיא אמורה להיות ידועה גם לנאג. בהמשך לכך, ציין בית המשפט המחויז, כי משקל היתר שנמדד למשאית הוא ממשועוט, ומגיע לכדי 17% מהמשקל המותר, נתון שיש בו כדי להשפיע על היכולת לשולט במשאית ולהגביל במצב חירום. בית המשפט המחויז הוסיף עוד, כי לא נעלמו מעיניו הנזקים הכספיים שעלולים להיגרם למבוקשת כתוצאה מהשבחת הרכב, אך הצורך להילחם בתאות דרכים ובתוכאותה הקשות, "כולל גם עונשה כלכלית במקרים המתאים". בענייננו, כך קבע בית המשפט המחויז, ניתן היה להימנע מביצוע העבירה בקהלות, ועל כן הסנקציה המוטלת, הכוללת גם אלמנט כלכלי, היא רלוונטית ומידתית.

בקשת רשות הערר

6. בבקשת רשות הערר שלפני טענת המבוקשת, כי הבקשה מוגשת "מטעמי צדק", כמו גם לאור קיומה של שאלה משפטית, שהתעבורה בנסיבות המקירה, סיבוב משקלה הראייתי של תעוזת עובד הציבור, אל מול כתוב האישום שהוגש.

לטענת המבקרת, שגה בית המשפט המחויז בקובעו, כי הסתיירות בין דוח התנוועה לטעות עובד הציבור נעוצות בעיות סופר. לגישת המבקרת, המבחן בדבר קיומן של ראיותلقואורה, לפי השאלת היא האם יש סיכוי סביר לכך שבסוף ההליך השיפוטי מהפוכנה ראיותلقואורה אלה, לראיות, אשר ניתן יהיה לקבוע באמצעות את אשמו של הנאשם, אינו מתקיים בנסיבות דן. זאת, מאחר דוח התנוועה מוכיח את חוסר נכונותה של תעוזת עובד הציבור. עוד טענה המבקרת, כי רישוין המשאית נשוא העරר לא היה בתיק כלל, ולא הוגש לבית המשפט המחויז, וכי בא-כוח המשיבה טען בפני בית המשפט, מחוץ לפרוטוקול, כי קיים רישוין אחר בתיק. המבקרת טענה בנוסף, כי המשקל החורג לפיה דוח התנוועה הינו 550 ק"ג בלבד, דהיינו פחות מ-2% משקלו המotor של הרכב, מה שהופך את העבירה ל"UBEIRAT BRIRAT KNESS", אשר אינה מעידה על מסוכנות. עוד טענה המבקרת, כי הפגיעה הכלכלית הצפiosa לה מהותרת איסור השימוש בשאית על כנו, היא "משמעותית וכבדה". זאת שכן, מדובר בשאית חדשה, אשר נרכשה לפני מספר חודשים, כאשר התמורה עבורה משולמת בתשלומים חדשים מתוך ההכנסות, הנובעות מעבודת המשאית עצמה. לאור האמור, ולצד טענות נוספות, נתבקשתי ליתן רשות עיר לבקשת, לדון בבקשתה לרשות עיר כבערר, ולבטל את צו איסור השימוש שהוצאה בעניינה של המשאית.

דין והכרעה

. 7. למקרה האמור בבקשת רשות העיר ובנספחיה, הגעתו לידי מסקנה כי דיןה של הבקשת להידחות.

הלכה מושרשת היא, כי רשות לעורר ב"גלאול שלישי" תינתן במסורת, והוא שמורה למקרים חריגים בהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבה התקף, החורגת מעניינים הפרט של הצדדים להליר; או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק של ממש אשר נגרם לבקשת (רע"פ 9420/16 שמואל נ' מדינת ישראל - המחלקה לחקירות שוטרים (16.1.2017); רע"פ 5440/16 מדינת ישראל נ' עמר (14.8.2016); רע"פ 8340/15 פלונית נ' רשות המיסים, אגף המכס והמע"מ, בקשר יבוא מכם נתב"ג (21.1.2016)). הבקשת שלפני אינה עומדת באמות המידה האמורים, שעה שלא עולה ממנה כל שאלה משפטית החורגת מעניינים של הצדדים להליר זה, ולטעמי, אף אין מתעורר, בנסיבות המקירה, חשש מפני אי-צדק או עיוות דין אשר נגרם לבקשת. מטעם זה בלבד, דין הבקשת להידחות.

. 8. בבחינת מעלה מן הצורך, ATIICHIS בקצחה לטענותיה של המבקרת לגוףו של עניין. כזכור, הבקשת מתמקדת בטענות הנוגעות לסוגיות קיומן של ראיות להוכחת האשמה, כאשר נטען כי קיימות סתיירות בחומר הראיות. הערכאות הקודומות נדרשו לסתירות הנטענות, אך הגיעו למסקנה כי אין בהן כדי להשליך על קיומן של ראיותلقואורה, שכן אותן סתיירות אין יורדות לשורות של דברים - מסקנה שגם אני שותף לה. אשר לפער הזמן הנטען בין האמור, בדוח התנוועה לבין האמור בתעוזת עובד הציבור, הרי שכפי שמצוין בית המשפט המחויז, "מדובר בפעולה שיש לה שלבים שונים", ועל כן ניתן להסביר בכך את הפער הנטען. פער זה, עשוי לנבוע, למשל, מכך שהשוטר, אשר רשם את דוח התנוועה, התייחס לשעה שבה הבחן בכל הרכב כשהוא מבצע את העבירה, בעוד שהבוחן אשר כתב את תעוזת עובד הציבור, התייחס לשעה שבה בוצעה השkilah. טענות מעין אלה מוקומן להתרבר במסגרת ההליך העיקרי, אשר יתנהל על פי כתוב האישום שהוגש נגד הנаг, אשר ככל איננו צד להליר שלפני. מכל מקום, ברוי כי לצורך השלב המקדמי שעוניינו קיומן של ראיותلقואורה להוכחת האשמה, אין מדובר בסתיירה מהותית ומכרעת. אשר לשיעור החrigga

במשקל שבה מדובר, אצין כי המשקל המירבי המותר נקבע בתקינה 85(א)(5) לפקודה, לפיה "המשקל הכלול של הרכב והטען המוביל בו לא יעלן על המשקל הכלול המותר ועל המטען המורשה לפי רשיון הרכב". כפי שעולה מהחלטתו של בית המשפט לערובה, בהקשר זה, בא-כוח המשיבה הציג לבית המשפט לערובה עותק של רישיון המשאית, אשר בו נאמר, "כי המשקל המותר הוא 32,000 ק"ג". המבקשת טוענת בבקשת רשות הערר, כי רישיון הרכב שהוצג בפני בית המשפט המחויז שיר לרכב אחר, ולא למשאית נשוא הערר, ברם אין זה ברור האם לטענתה המבקשת גם הרישון שהוצג בבית המשפט לערובה היה שגוי. מכל מקום, נראה כי הטענה בהקשר זה נטעה בעלמא, מבלתי שתוצג כל תשתיית ראייתית אשר תבסס אותה, ודין בכך כדי לדוחותה. בנסיבות אלה, ונוכח היסכום הנש��ף מהשימוש שנעשה במשאית בנסיבות דנן, לציבור המשתמשים בכביש ישראל, לא מצאתי פגם בהחלטותיה של הערכאות הקודמות, המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

.9. אשר על כן, הבקשה לרשות ערר, והבקשות לסייע זמני ולעיכוב ביצוע, נדחות בזאת.

ניתנה היום, ה' באלוול התשע"ז (27.8.2017).

שפט